

ԱՐՏԱՔԻՆ

ՊԱՏԵՐԱԶՍԸ

ԹԹԱՎԱՅՈՒԹԻՒՆ Ծ, ԱՐԵՆԵԼԵՆ

ՊԱՏԵՐԱԶՍԻ ԱՌԱՋԻՆ ՕՐԵՐԸ

ՆՈՒՄԱԿ ԲԻՒՆ ԺԻՅԱՆԻ

ՄԱՌԻՔՏԵՆ, 12 Փետր.

Պատմութիւնս թողուցի Վլատիմիր թողի իմարպին ճարտարութեանս մէջը։ Մեր կատարումը ճիշդ ժամուն իմարպինի կայարանը հասաւ ձեռք առնաւ զգոյշաւորութեանց չնորհիւ, և վերջին կայարաններուն մէջ իմ տեսած սպաններս վստահացուցին զիս թէ առջին օր այսպէս պիտի ըլլայ թէ՛ պատերազմի և թէ՛ խաղաղութեան ժամանակ։ Հակողութեան իրանալի դրութիւն մը կայ անակի օտարիկ հեռաւորութիւններու վրայ, որոնք կ'ապշեցնեն մարդս։

«Սակայն եթէ ոճրագործները համարձակին զինեալ ուժով յարձակում մը ընել մեր գծին վրայ, ա՛յն ալ Վլատիմիր թողի այս գիշը պիտի ըլլայ, որուն համար չինացի աւաղակներէ կը վախցուի, որոնց կրնան աշակերտ Մանկուրի բնիկները, բայց մենք զիրենք պիտի պատժենք անանկ մը որ ա՛լ քնաւ պիտի չկրնան նորէն սկսիլ։ Ո՛վ որ ոճրիկն վրայ բռնուի, պիտի սպաննուի ինքն»։

Իմարպինը գտաւ դարձեալ նոյնքան հեռաւոր որքան անցեալ չարքիւն։ Միայն թէ կայարանին մէջ խիտ շարժում մը կայ։

Մեզ դէպ ի հարաւ անտող կառախումը երկու ժամ ուշ պիտի մնար, և այս պատճառաւ տեսանք երկու վերջին կատարումներ որոնք իմարպինի մէջ կեցան, և լուր հարուցցինք այս առթիւն ճարտարներուն իրիթ Արթուրի առաջին յանձնարարական զէպքին վրայ։

«Բորթ Արթուրի դէմ ճարտարներուն ցոյցը, ըսաւ ինձի սպայ մը որ Մանուկիս կ'երթայ խորհրդակցել Սիւպերիորին եկած իր պետներուն մէկուն հետ, առայատուցեան զործ մըն է, ո՛չ ուրիշ բան։ Տղայամուտիւն է կարծիք թէ այս կերպով կը լինի մարթն Արթուրի ուղարկումը, որ պաշտպանուած է բերքերու չարքով մը և նաւատորմով մը։ Ի՜նչպէրը ցոյց տուն թէ աղայական զործ մըն էր, քանի որ թառառուն և ինչը վայրկեան վերջ ճարտարները պարտաւորուեցան իւր սկսիմ կրակը դադարեցնել, ակայայտին ապացոյցներով համոզուելով իրենց անհեռաւորութեան վրայ։ Կարծած թէ միտա ապագայ պիտի ըլլայ առջին անգամ որ Բորթ Արթուրի վրայ յարձակին։ Իրաւ է, որ ձեռքերնին գործիք ունին, բայց չեն գիտեր գործածել զանոնք։ Այդ գործիքները իրենց համար վտանգաւոր խաղաղութեան պիտի ըլլան»։

Բորթ Արթուրի ուղեւորներուն հետ մեր խօսակցած միջոցին, ալանգակ խումբ մը կայարանը կը խուժէ, չինացի զինուորներ են ասոնք առաջնորդուած թեմա երաժշտական մը որ մինչեւ վերջին կ'ընկերանայ զրաւարներին մը, որ իրենց բանակին զորավարն է եղեր։ Այս չինացի զինուորները սեւ հագումով, տակն ալ կարմիր, թաւերական զէպքերու երեւոյթն ունին։ Մէկ ծուռ կերպին գետնը զրկել, և ողջոյններով ճամբու գիրն իրենց պետը։

Տնուր կամ զուարճալի զուգադիպութեամբ մը, ճիշդ նոյն վայրկեանին կայարանին ժողովն կ'անցնէր, հարեւրաւոր Ձինացիներու աչքին տակ, քան Մանուկ առաջակներու խումբ մը, որոնք ոտքիկան զինուորներու կողմէ ձեռնակալուելով իրենց չինականի գաւազան պետին առջեւ կը տարուին։ Անոնց գլուխն ու ձեռքերը կոճիւր մէջ առնուած են։

Իմարպինի մէջ չինական արքայութեանը չարքիւր երեք անգամ նիստ կ'ընէ։ Իր ձեռք գաւազին համեմատ, յանցաւորը կը դատուի Մուքանի, Կիւրիւն և Յիւրիւրի գաւազանի կողմէ։ Ռուսիա ըսաւ չի խառնուիր այս չինականութեաններուն։ Ձինացիներէն ստած իր հողին վրայ, իր քաղաքին մէջ իր պաշտպանութեանս քաղ առած է միայն երեք չինական դատարաններ զատուել համար Մանուկիսը։ Ձինացիները իրենց կերկրին սովորութեան համեմատ ամենախիտ պատմութեան անորիւնեղով։ Դատարարութեան կը հսկեն առջին կարգէ և աստիճանէ մասը ու խոչը Մանուկիսին։

Վերջապէս ա՛յս Բորթ Արթուրի մեր ձեռքերէն արքայ Մանուկիսին կը հասնի։ Իմարպինի մէջ ալ մէկ ժամ կը կորսնցնէ, բայց վերջապէս ա՛լ եկաւ և կը մննիւնք։ Այս կողմը եկող քնի

ճամբորդ կայ։ Տարւոյ ճողիի չափ ենք, որոնցմէ մին Մ. Կուրցուրի, անուրի հանրածանօթ ճայթայթիչը ուսուցանակին, չորս ալ սպայ կայ, մեր հայրենակիցներէն մին Մ. Յոսանուս, որ Շանկայի մէջ առեւտրական տան մը տնօրէնն է, և եւս։

Անկողը է ըսել թէ երեսակայական պատմութիւններ կը չարուանկին չըլան ընել, եթէ կատարումի պետին հաւատանք, լսել է եղեր թէ ճարտարը Տաշիի ցամաք եղիւ են, և տիրեր են այդ քաղաքին, որ Բորթ Արթուրէն 65 քիլոմէթր հեռի է։ Ահա զժողովը է մեզի հաւատալ ասոր։

Վերջապէս պիտի տեսնենք թէ կատարումը մինչեւ ո՛ր պիտի տանի մեզ, Միլին կարծիքը ա՛յն է թէ վաղը ամենայն հանգամանակներէն Բորթ Արթուրի կայարանը պիտի մտնենք, սովորական ժամանակուան պէս։

Գիշերը բան մըն է, առանց զէպքի անակ նանկ կ'անցնի, Յեռեղը ամպամած է և ցուրտ։ Կը յուսայիք թէ զէպի հարաւ երթալով քիչ մը արեւ պիտի տեսնենք, բայց զոնէ այսօրուան համար չէ։ Կայարաններուն մէջ դադարներ անվերջանալի են։ Միշտ կը կարծենք թէ հոն պիտի մնանք։

Շարունակութիւնը յաջորդով ԲԻՒՆ ԺԻՅԱՆԻ

ՏԱՆԻՔ, 13 Փետր.

Մե՛զք որ Մուքանի առջեւն կ'անցնիմ և չեմ կրնար քանի մը ժամ մնալ հոն։ Մանուկիսը նուրբական քաղաքէն է Մուքանէ, Ձինաստանի արդի արքայական գերապետներն որոնք։ Վերջապէս զքոսալութեան ժամանակը չէ հիմա։ Առաջ քայլեր, և առաջ քայլերուս համար ինքզինքնի երանիկ համարեցիք։

Այո՛, շատ երկնակի, որովհետեւ կայարանին քարափին վրայ կեցող ուստիականական պատմութեան կ'ընթացէ մեզի թէ չորս ճարտարները, առջին ալ ամրաշէն զորաց զուռնէն, երկր Մուքանէն մէջ ձեռքաւորուելով Բորթ Արթուրի զրկուած են զինուորական հսկողութեան տակ, ապացուցուցած ըլլալով թէ ական մը պիտի անցնենք իրաւ։ Հո գետին կամուրջն տակ ուր կէց քիչ մը վերջը պիտի անցնինք մեզ։

Ահա հասանք նոյն կամուրջին, առաջինի, հիմալի է, երեք հարկի մեքեր երկայն, հեղեղանման գետի մը տակ, ուր սակայն հիմա լուրի հոսանք մը անգամ չկայ։ Բայց չարքան ա՛յն է որ ակնառու է, աղէկը ա՛ս է հիմա մեզի համար։

Այս ամէնութիւն ունեցող նիւթներուն վրայ իմ ուղեկից ընկերներուն հետ խօսակցելով, ինքնաբերաբար կը սկսիմ մտածել երկաթուղին մտահոգութիւն պատճառող կամուրջներուն վրայ որոնցմէ անցած եմ ասոր ամիսէ ի վեր։ Անցեալ տարի ուրիշ կողմ, այս տարի Մանուկիս։ Ա՛յ երթալով տարիս կը ինձի համար մասնագիտութիւն մը կ'ըլլայ։

Եթէ այս տեսակ կամուրջ մը մեր առջեւ կարի, ասկէք մինչեւ Բորթ Արթուր, շատ պիտի նեղուինք մեր յառաջադրուած մէջը... և եւ նեղուողը միշտ են պիտի ըլլան։

Բայց ինչ վերտէ ինչ վերտա կայարաններուն անցքին վրայ հսկող պատմութեան վտանգութիւն կը ներշնչէ ինձի։ Հսկողութիւնը ամէն վայրկեան կայ, 30,000 մասնաւոր մարտից բանակ մը, որոնց վրայ աւելցան վերջերս 150,000 հոգի եւս։ Չարքանց չէ ասոնք թիւը, բայց թիւերս քաւական են։ Այսուհանդերձ, ա՛յսքան ընդարձակ տարածութեան մը վրայ, առաջին խորհի կուտայ մարտուն։

Վերջապէս։ Յիւրիւրիս թուական։ Այսօր, փետր. 13, Բեհմանկարէն ի վեր առաջին անգամ ըլլալով, ուղեկց կ'անցնի Յուսուրի կիսուն, Ռուսիա մտնել առաջ, և զգործի մէջի ուղեկցութիւն մը մէջ ապրել։ Դրեթէ մարդը ամիս մը տեսնել անոր զոր սպիտակութեան այս տեսարանը տարածուած ցամաքի եւ առջին բանի վրայ։ Ամբողջ ամիս մը սպիտակագիտութեան համարուելով, անոր զգործի հետ անցադրում, ստանց ուրիշ չեղուծի բացի արեւուն երբեմնակի ճարտարութեան, որոնք գործի մէջն օր կը չողանէին սպիտակ վերափրակ։

Վերջապէս, սպիտակ վերափրակն ա՛լ չկայ։ Մուքանէն քիչ մը անդին, կը գտնենք ձիւնէ աղաղալարը թխուրակ, փոխիլից, միշտ մշակուած, միշտ բնական Ձինացիներէ, որոնք աղաւառներ կ'երեւին։ Ո՛հ, անաւայտ Մանուկիս մը բոլորովին տարբեր հիւսիսի Մանուկիսին։ Յոսանայի Պոս քաւառն է, չինական Պոս մը, բազմաթիւ զիւրեղով, ալ աղաղաւ, խեղճ զորք մը, վերջապէս չինական։

Հետեւ, մեր ձեռնակող մը վրայ, կը նշմարենք Գորայի սահմանադրուող, որու գիշեր հոս շատ կը մտնայ։ Լեւու

ներ կը բարձրանան եւ երթալով կը տարբերին հորիզոնի վրայ։

Այն զինուորական կայարանը, ուր երկարատեւ դադար մը կ'անցնէր, Լեւուանի կը կոչուի։ Ռուսներուն համար իրականութեան կէտն է, Գորայի սահմանադրութիւն այս կողմը։ Ռուսի կը սկսիք տեսնել զինուորական կայարանը տաղաւարներ, թնդանթանգութեան դադար, կրակ ընելու պատրաստ մարտիկներ։

Կայարանին քարափին վրայ կը տեսնենք նաեւ Գորայիցներ, հետաքրքրական տիպարներ, որոնցմէ մի քանիսն վայրկեանական լուսանկարներէն կը զրկեմ այս թղթատարով։

Մեզի ընկերացող ուս սպաններ կ'ընեն որ եթէ ճարտարներ պիտի չենք մէջ մը ընել ցամաք վրայ, այս կողմէն պիտի ըլլայ և կամ Վլատիմիր թողի ամենող ճարտարներուն վրայ տեղի պիտի ունենան մեծ հարուածներ։

Եւ մարդուն հաւատարմը չիգար թէ այն ընդարձակամասը դադարներ ուր կ'ընէ կ'անցնի, ճակատամարտի դաշտ պիտի ըլլայ։

Նանկեղին պիտի հասնինք առաւ, Լուսան Ժամը 6.55ին։ Հոն է որ երկաթուղին կը բաժնուի երկու գիծերու մին քան վայրկեանէն Տաշի կը տանի, միւսը Բորթ Արթուր կը յանգի, սովորական ժամանակի մէջ երկու ժամուն են ճամբայ։ Բայց Եւրոպայի ժամուն վերջը, դեռ նանկային ենք։

Ժամը 6.55ին հոն հասնելու համար, պատեքազմի ժամանակ պէտք էր անհեղին երէն ժամը 5.30ին։

Ժամը 6.55ին շատ որոյ կերպով լսեցինք թնդանթանգի ձայնը, իբր թէ մեր աղաղալար առաւտեան զանգակը լսելու անկաւ։ Այն սպարտութեան տակ կը գտնուին թէ միեւնոյն ժամանակ քանի մը թնդանթանգի միասին կը նետուին, և մեր հեռաւորութիւնը քան քիչուցորի չափ հազիւ կը կարծես։ Թնդանթանգի ինչք հարուած լսելի շատ որոյ։ Դեռ արշալոյս չէր եղած, Լեւու կրնար նշանակել այս թնդանթանգի ձայնը։ Թնդանթանգի ձայնի մէջ մեզի առինք ասոր բացատրութիւնը, պատմելով թէ ուս թնդանթանգի չեղաւ մը և ցամաք եւնող ճարտարի զուռնէն մը միջեւ ընդհարում մը տեղի ունեցած է։ Բայց ժամանակ չունինք միջեւ հոն երթալ տեսնել։

Այցելուով Տաշի, որ շատ գեղեցիկ քաղաք մըն է, ձեռքէ առաջ մտած, իմայանք թէ է փոխաբան իր ամբողջ տակ, ուր սակայն հիմա լուրի հոսանք մը անգամ չկայ։ Բայց չարքան ա՛յն է որ ակնառու է, աղէկը ա՛ս է հիմա մեզի համար։

Այս ամէնութիւն ունեցող նիւթներուն վրայ իմ ուղեկից ընկերներուն հետ խօսակցելով, ինքնաբերաբար կը սկսիմ մտածել երկաթուղին մտահոգութիւն պատճառող կամուրջներուն վրայ որոնցմէ անցած եմ ասոր ամիսէ ի վեր։ Անցեալ տարի ուրիշ կողմ, այս տարի Մանուկիս։ Ա՛յ երթալով տարիս կը ինձի համար մասնագիտութիւն մը կ'ըլլայ։

Եթէ այս տեսակ կամուրջ մը մեր առջեւ կարի, ասկէք մինչեւ Բորթ Արթուր, շատ պիտի նեղուինք մեր յառաջադրուած մէջը... և եւ նեղուողը միշտ են պիտի ըլլան։

Բայց ինչ վերտէ ինչ վերտա կայարաններուն անցքին վրայ հսկող պատմութեան վտանգութիւն կը ներշնչէ ինձի։ Հսկողութիւնը ամէն վայրկեան կայ, 30,000 մասնաւոր մարտից բանակ մը, որոնց վրայ աւելցան վերջերս 150,000 հոգի եւս։ Չարքանց չէ ասոնք թիւը, բայց թիւերս քաւական են։ Այսուհանդերձ, ա՛յսքան ընդարձակ տարածութեան մը վրայ, առաջին խորհի կուտայ մարտուն։

Վերջապէս։ Յիւրիւրիս թուական։ Այսօր, փետր. 13, Բեհմանկարէն ի վեր առաջին անգամ ըլլալով, ուղեկց կ'անցնի Յուսուրի կիսուն, Ռուսիա մտնել առաջ, և զգործի մէջի ուղեկցութիւն մը մէջ ապրել։ Դրեթէ մարդը ամիս մը տեսնել անոր զոր սպիտակութեան այս տեսարանը տարածուած ցամաքի եւ առջին բանի վրայ։ Ամբողջ ամիս մը սպիտակագիտութեան համարուելով, անոր զգործի հետ անցադրում, ստանց ուրիշ չեղուծի բացի արեւուն երբեմնակի ճարտարութեան, որոնք գործի մէջն օր կը չողանէին սպիտակ վերափրակ։

Վերջապէս, սպիտակ վերափրակն ա՛լ չկայ։ Մուքանէն քիչ մը անդին, կը գտնենք ձիւնէ աղաղալարը թխուրակ, փոխիլից, միշտ մշակուած, միշտ բնական Ձինացիներէ, որոնք աղաւառներ կ'երեւին։ Ո՛հ, անաւայտ Մանուկիս մը բոլորովին տարբեր հիւսիսի Մանուկիսին։ Յոսանայի Պոս քաւառն է, չինական Պոս մը, բազմաթիւ զիւրեղով, ալ աղաղաւ, խեղճ զորք մը, վերջապէս չինական։

Հետեւ, մեր ձեռնակող մը վրայ, կը նշմարենք Գորայի սահմանադրուող, որու գիշեր հոս շատ կը մտնայ։ Լեւու

ներ կը բարձրանան եւ երթալով կը տարբերին հորիզոնի վրայ։

Այն զինուորական կայարանը, ուր երկարատեւ դադար մը կ'անցնէր, Լեւուանի կը կոչուի։ Ռուսներուն համար իրականութեան կէտն է, Գորայի սահմանադրութիւն այս կողմը։ Ռուսի կը սկսիք տեսնել զինուորական կայարանը տաղաւարներ, թնդանթանգութեան դադար, կրակ ընելու պատրաստ մարտիկներ։

Կայարանին քարափին վրայ կը տեսնենք նաեւ Գորայիցներ, հետաքրքրական տիպարներ, որոնցմէ մի քանիսն վայրկեանական լուսանկարներէն կը զրկեմ այս թղթատարով։

Մեզի ընկերացող ուս սպաններ կ'ընեն որ եթէ ճարտարներ պիտի չենք մէջ մը ընել ցամաք վրայ, այս կողմէն պիտի ըլլայ և կամ Վլատիմիր թողի ամենող ճարտարներուն վրայ տեղի պիտի ունենան մեծ հարուածներ։

Եւ մարդուն հաւատարմը չիգար թէ այն ընդարձակամասը դադարներ ուր կ'ընէ կ'անցնի, ճակատամարտի դաշտ պիտի ըլլայ։

Նանկեղին պիտի հասնինք առաւ, Լուսան Ժամը 6.55ին։ Հոն է որ երկաթուղին կը բաժնուի երկու գիծերու մին քան վայրկեանէն Տաշի կը տանի, միւսը Բորթ Արթուր կը յանգի, սովորական ժամանակի մէջ երկու ժամուն են ճամբայ։ Բայց Եւրոպայի ժամուն վերջը, դեռ նանկային ենք։

Ժամը 6.55ին հոն հասնելու համար, պատեքազմի ժամանակ պէտք էր անհեղին երէն ժամը 5.30ին։

Ժամը 6.55ին շատ որոյ կերպով լսեցինք թնդանթանգի ձայնը, իբր թէ մեր աղաղալար առաւտեան զանգակը լսելու անկաւ։ Այն սպարտութեան տակ կը գտնուին թէ միեւնոյն ժամանակ քանի մը թնդանթանգի միասին կը նետուին, և մեր հեռաւորութիւնը քան քիչուցորի չափ հազիւ կը կարծես։ Թնդանթանգի ինչք հարուած լսելի շատ որոյ։ Դեռ արշալոյս չէր եղած, Լեւու կրնար նշանակել այս թնդանթանգի ձայնը։ Թնդանթանգի ձայնի մէջ մեզի առինք ասոր բացատրութիւնը, պատմելով թէ ուս թնդանթանգի չեղաւ մը և ցամաք եւնող ճարտարի զուռնէն մը միջեւ ընդհարում մը տեղի ունեցած է։ Բայց ժամանակ չունինք միջեւ հոն երթալ տեսնել։

Այցելուով Տաշի, որ շատ գեղեցիկ քաղաք մըն է, ձեռքէ առաջ մտած, իմայանք թէ է փոխաբան իր ամբողջ տակ, ուր սակայն հիմա լուրի հոսանք մը անգամ չկայ։ Բայց չարքան ա՛յն է որ ակնառու է, աղէկը ա՛ս է հիմա մեզի համար։

Այս ամէնութիւն ունեցող նիւթներուն վրայ իմ ուղեկից ընկերներուն հետ խօսակցելով, ինքնաբերաբար կը սկսիմ մտածել երկաթուղին մտահոգութիւն պատճառող կամուրջներուն վրայ որոնցմէ անցած եմ ասոր ամիսէ ի վեր։ Անցեալ տարի ուրիշ կողմ, այս տարի Մանուկիս։ Ա՛յ երթալով տարիս կը ինձի համար մասնագիտութիւն մը կ'ըլլայ։

Եթէ այս տեսակ կամուրջ մը մեր առջեւ կարի, ասկէք մինչեւ Բորթ Արթուր, շատ պիտի նեղուինք մեր յառաջադրուած մէջը... և եւ նեղուողը միշտ են պիտի ըլլան։

Բայց ինչ վերտէ ինչ վերտա կայարաններուն անցքին վրայ հսկող պատմութեան վտանգութիւն կը ներշնչէ ինձի։ Հսկողութիւնը ամէն վայրկեան կայ, 30,000 մասնաւոր մարտից բանակ մը, որոնց վրայ աւելցան վերջերս 150,000 հոգի եւս։ Չարքանց չէ ասոնք թիւը, բայց թիւերս քաւական են։ Այսուհանդերձ, ա՛յսքան ընդարձակ տարածութեան մը վրայ, առաջին խորհի կուտայ մարտուն։

Վերջապէս։ Յիւրիւրիս թուական։ Այսօր, փետր. 13, Բեհմանկարէն ի վեր առաջին անգամ ըլլալով, ուղեկց կ'անցնի Յուսուրի կիսուն, Ռուսիա մտնել առաջ, և զգործի մէջի ուղեկցութիւն մը մէջ ապրել։ Դրեթէ մարդը ամիս մը տեսնել անոր զոր սպիտակութեան այս տեսարանը տարածուած ցամաքի եւ առջին բանի վրայ։ Ամբողջ ամիս մը սպիտակագիտութեան համարուելով, անոր զգործի հետ անցադրում, ստանց ուրիշ չեղուծի բացի արեւուն երբեմնակի ճարտարութեան, որոնք գործի մէջն օր կը չողանէին սպիտակ վերափրակ։

Վերջապէս, սպիտակ վերափրակն ա՛լ չկայ։ Մուքանէն քիչ մը անդին, կը գտնենք ձիւնէ աղաղալարը թխուրակ, փոխիլից, միշտ մշակուած, միշտ բնական Ձինացիներէ, որոնք աղաւառներ կ'երեւին։ Ո՛հ, անաւայտ Մանուկիս մը բոլորովին տարբեր հիւսիսի Մանուկիսին։ Յոսանայի Պոս քաւառն է, չինական Պոս մը, բազմաթիւ զիւրեղով, ալ աղաղաւ, խեղճ զորք մը, վերջապէս չինական։

Հետեւ, մեր ձեռնակող մը վրայ, կը նշմարենք Գորայի սահմանադրուող, որու գիշեր հոս շատ կը մտնայ։ Լեւու

ներ կը բարձրանան եւ երթալով կը տարբերին հորիզոնի վրայ։

Այն զինուորական կայարանը, ուր երկարատեւ դադար մը կ'անցնէր, Լեւուանի կը կոչուի։ Ռուսներուն համար իրականութեան կէտն է, Գորայի սահմանադրութիւն այս կողմը։ Ռուսի կը սկսիք տեսնել զինուորական կայարանը տաղաւարներ, թնդանթանգութեան դադար, կրակ ընելու պատրաստ մարտիկներ։

Կայարանին քարափին վրայ կը տեսնենք նաեւ Գորայիցներ, հետաքրքրական տիպարներ, որոնցմէ մի քանիսն վայրկեանական լուսանկարներէն կը զրկ

